Széky János

A tökéletes magyar

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXVII. évfolyam, 29. szám, 2023. július 21.

Autózunk a Mecsekben. A helységnévtáblákon a falu vagy város magyar neve, valamint ugyanez rovásírással, és ha az adott helyen számottevő a német kisebbség, a nyelvjárási német név. Utóbbi kettő egymás mellett kissé röhejesen hat, de lehet, hogy csak nekem. Az önkormányzatok szándéka szerint nyilván arról tájékoztatják az utazót, hogy itt igaz mélymagyarok és németek élnek, a többiek nem számítanak. Ami feltehetően nincs így. Semmi szokatlan, az országban mindenfelé így van. (Különben egyetlen lovári vagy beás nyelvű táblát sem látok, holott errefelé köztudomásúlag sok roma él. Állítólag az egész országban egyetlen roma helységnévfelirat sincs, tehát ez sem szokatlan.)

A kisebbségi helynevek megállapításáról jogszabályok szólnak, egy az 1970-es évekből, egy 2007-ből, ezek azonban kaotikusak és lazák, nincs például meghatározva, hogy minimum hány százalékos kisebbség esetén kell vagy illik kitenni a jelzést. A jó szándék tehát megvan, ám az erély hiányzik, ahogy nálunk elég gyakori (bár mostanában a fordítottja gyakoribb). A rovásírásos – pontos terminussal: székely írásos – táblák kihelyezése viszont teljesen spontán mozgalom, nem volt elrendelve, nincs jutalmazva, mégis általános. Mondja csak valaki, hogy Magyarországon nem győzhet alulról induló kezdeményezés. A népakarat.